

Tiêu của Kiều Nhi đem trà lên. Sau đó a hoàn Lan Hương của Ngọc Lâu đem bánh trái và rượu tới. Trừ ba vị sư bà, còn mọi người đều uống rượu. Nguyệt nương bảo Ngọc Tiêu đem bánh ngọt ra để các sư bà uống với trà. Quế Thư nói:

- Bây giờ ba vị sư phụ giảng kinh nhiều rồi, bây giờ để tôi xin hát vài khúc.

Nguyệt nương bảo:

- Phải đấy, hát đi cho vui.

Úc Đại Thư nói:

- Để tôi hát trước.

Đoạn hỏi Nguyệt nương:

- Đại nương muốn nghe khúc nào?

Nguyệt nương bảo:

- Người hát khúc "Canh khuya yên tĩnh" đi.

Úc Đại Thư vừa đánh đàn tranh vừa hát, trong khi Quế Thư rót rượu mời mọi người. Sau đó Quế Thư vừa đàn tỳ bà vừa hát. Quế Thư hát xong, Úc Đại Thư cầm cây tỳ bà định đàn hát tiếp thì Thân Nhị Thư bước tới giằng cây đàn mà bảo:

- Để tôi xin hát hầu Đại cữu mẫu, Đại nương và liệt vị.

Nói xong vừa đàn vừa hát. Ngô Đại cữu mẫu, thấy đêm đã khuya, không đợi Thân Nhị Thư hát xong, vào giường ngủ trước.

Khúc hát chấm dứt, Quế Thư vào phòng Kiều Nhi. Đoạn Đại Thư về phòng Ngọc Lâu, ba vị sư bà về phòng Tuyết Nga, Úc Đại Thư và Thân Nhị Thư thì về phòng của Ngọc Tiêu và Tiểu Ngọc.

Nguyệt nương đang có mang, lại thức khuya uống rượu nên mệt mỏi, đặt mình xuống là ngủ thiếp đi.

Đại phạm, đàn bà có mang thì phải ăn ngủ điều độ không được ngồi nghiêng, không được nằm xéo, tai chẳng nghe dâm thanh, mắt chẳng nhìn tà sắc, chỉ nên đọc sách đọc thơ, ngắm nhìn vàng ngọc, có vậy mới sinh con tốt, thông minh đức hạnh, đó là phép dạy con từ trong bụng vậy.

Đang này Nguyệt nương có mang mà ăn ngủ thất thường, hay uống rượu nghe hát, lại hay nghe mấy vị sư bà nói chuyện ma quái chết chóc, do đó sau này đứa con chẳng ra làm sao, khiến cho Tây Môn Khánh phải tuyệt tự, thật là đáng tiếc...

THÊ THIẾP NÁO LOẠN

Nói về Tây Môn Khánh bị Kim Liên đón đường dẫn về phòng, thì tới nơi cứ để nguyên quần áo mà ngồi trên giường. Kim Liên hỏi:

- Sao chàng không thay quần áo cho khỏe?

Tây Môn Khánh cười khi khi:

- Tôi đang định nói với nàng là đêm nay nàng cho tôi qua bên kia ngủ.

Kim Liên chỉ tay vào mặt Tây Môn Khánh nói:

- Đồ quý, chàng ở trong tay tôi mà còn định lừa tôi hay sao? Hồi này tôi không đứng đó thì chàng đã tự ý đến với con khốn Như Ý rồi, đâu có nói gì với tôi. Bây giờ còn làm bộ xin với xỏ. Chắc là sáng sớm hôm nay con khốn đã hẹn với chàng phải không? Hèn gì chàng sai nó đem áo cừu cho tôi, lại bắt nó lạy tạ xin lỗi tôi nữa. Hồi Bình Nhi còn sống, chàng bỏ rơi tôi, có coi tôi ra gì đâu bây giờ lại giả vờ này nọ.

Tây Môn Khánh cười:

- Nàng nói vậy nghe sao được, có bao giờ tôi bỏ nàng đâu. Và lại Như ý muốn tạ lỗi với nàng từ trước rồi mà không dám đấy chứ, đến lúc tôi nói, nó mới dám sang. Nó không tạ lỗi thì nàng lại nói này kia.

Kim Liên im lặng một lúc rồi bảo:

- Được rồi, tôi để chàng đi đấy.

Tây Môn Khánh không nói gì, chỉ cười khi khi bước ra. Kim Liên vội gọi lại dặn:

- Nay, nghe tôi dặn đã. Chàng không được ngủ chung giường với con khốn đâu nhé. Bên đó còn hai đứa a hoàn, làm vậy hai đứa chúng nó xấu hổ chết. Xong xuôi thì cho con khốn ngủ riêng đi.

Tây Môn Khánh gật đầu cười rồi định bước đi. Kim Liên lại gọi lại mà bảo:

- Tôi đã dặn hết đâu, việc gì mà vội thế?

Tây Môn Khánh nói:

- Còn dặn gì nữa?

Kim Liên bảo:

- Chàng muốn làm đôi làm chuyệt gì với con khốn thì làm, nhưng cấm không được trò chuyện gì với nó đấy, kẻo nay mai nó lại vác mặt lên, không coi ai ra gì, hơi tí thì đem lời của chàng ra mà nói. Tôi mà nghe được chuyện gì thì chàng biết tôi, đừng hòng vào phòng tôi nữa.

Tây Môn Khánh cần nhần:

- Con mụ này thật lắm chuyện quá.

Nói xong bước thẳng sang phòng Bình Nhi.

Trong này, Xuân Mai nói với chủ:

- Thôi, để cho gia gia đi, nương nương nói nhiều làm gì. Bây giờ chủ tớ mình đánh cờ giải muộn vậy.

Nói xong gọi Thu Cúc bảo đóng cửa, rồi bày bàn cờ lên bàn. Kim Liên thân thờ ngồi xuống đánh cờ với Xuân Mai.

Tây Môn Khánh sang phòng Bình Nhi, vén màn bước vào thì thấy Như Ý cùng Nghênh Xuân và Tú Xuân đang ăn cháo, bên bước sang gian phòng có bàn thờ Bình Nhi, ngồi xuống mà ngắm hình Bình Nhi.

Lát sau Như Ý bước ra tình tứ cười bảo:

- Gia gia ngồi đây lạnh chết, mời gia gia vào phòng trong.

Tây Môn Khánh theo Như Ý vào phòng trong, ngồi lên giường. Nghênh Xuân đem trà tới. Tây Môn Khánh uống trà xong, Như Ý đứng bên nói:

- Chúng tôi vừa cúng cơm tối cho Lục nương xong, trên bàn thờ hãy còn nguyên một bình rượu Kim Hoa, gia gia có dùng để tôi đem xuống.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta không uống rượu nữa đâu, để rượu đó cho các người ăn cơm thì uống. Bây giờ có hoa quả gì cho ta ăn cũng được.

Đoạn bảo Tú Xuân:

- Người đem đèn đến Tầng Xuân hiên, vào thư phòng bảo Vương Kinh đưa bình rượu Bồ Đào, đem về đây ta uống vậy, ta không thích rượu Kim Hoa đâu.

Tú Xuân vâng lời đem đèn đi. Nghênh Xuân vội dọn bàn ra, Như Ý bảo:

- Em giúp chị chọn ít hoa quả để gia gia dùng.

Hai người loay hoay xếp hoa quả vào đĩa, đồng thời dọn lên vài món đồ ăn. Lát sau Tú Xuân đem rượu vào. Tây Môn Khánh ra ngồi gần bàn. Như Ý rót rượu đưa tận tay cho ông chủ tình nhân, rồi đứng qua một bên hầu rượu. Tây Môn Khánh hài lòng lắm, vừa uống rượu vừa ngắm nhìn Như Ý. Nghênh Xuân biết ý, cùng Tú Xuân ra phòng ngoài lên giường nằm.

Tây Môn Khánh thấy hai a hoàn đã ra ngoài, bèn kéo Như Ý vào lòng, bảo cùng mình uống rượu, Tây Môn Khánh cầm tay Như Ý, thấy da mịn như nhung trắng như phấn thì bảo:

- Bàn tay người tuyệt đẹp, chẳng khác gì bàn tay Lục nương ngày trước. Ta ngồi với người cũng như ngồi với Lục nương vậy.

Như Ý cười:

- Gia gia nói vậy chứ Lục nương còn trắng hơn tôi. Nói về da trắng và đẹp thì cũng phải kể đến Đại nương và Tam nương, Tứ nương. Còn Ngũ nương thì mặt tuy đẹp thật, nhưng da dẻ cũng chỉ vào loại trung bình mà thôi.

Tây Môn Khánh gật đầu cười, nhìn nhận là Như Ý nói đúng. Lát sau Như Ý nói:

- Tôi còn chuyện này muốn thưa với gia gia. Nghênh Xuân nó cũng đẹp đấy chứ, vậy mà chẳng có gì. Gia gia có thể cho nó cái mũ kim xích mà ngày trước Lục nương vẫn đội hay không?

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu nó muốn thì để ta cho nó hẵn cái mới, bởi vì rương hòm của Lục nương đều đem vào phòng Đại nương hết rồi, hỏi Đại nương thì không tiện.

Như Ý nói:

- Nêu vậy thì gia gia cho tôi luôn một thể.

Tây Môn Khánh gật đầu:

- Dĩ nhiên, chẳng lẽ Nghênh Xuân nó có mà người không có hay sao.

Như Ý bước xuống lạy tạ rồi bảo:

- Gia gia cũng nên gọi Nghênh Xuân vào cho nó uống chén rượu kéo nó buồn.

Tây Môn Khánh cất tiếng gọi Nghênh Xuân, nhưng không thấy trả lời. Như Ý ra tận phòng ngoài bảo:

- Nghênh Xuân à, gia gia đang gọi kia.

Nghênh Xuân ngượng ngập bước vào. Tây Môn Khánh bảo Như Ý gấp đồ ăn và rót rượu cho Nghênh Xuân, Nghênh Xuân cảm tạ rồi đứng mà ăn uống. Như Ý bảo:

- Em cũng nên gọi cả Tú Xuân vào đây cho vui.

Nghênh Xuân ăn qua loa vài miếng, uống một chung rượu rồi ra phòng ngoài. lát sau trở vào nói:

- Tú Xuân không ăn.

Nói xong xin phép Tây Môn Khánh ra phòng ngoài, lên giường mà ngủ.

Như Ý chuốc rượu cho chủ một lúc nữa rồi dọn giường màn, chăn lụa gối hoa tề chỉnh. Xong xuôi, rót trà cho Tây Môn Khánh uống rồi diu vào giường, thay quần áo cho Tây Môn Khánh. Đoạn trở ra đóng cửa phòng, để cây đèn lại gần giường, rồi lên giường nằm. Tây Môn Khánh bảo:

- Để ngày mai ta sai chúng nó ra tiệm lấy một xấp lụa để người may áo ngủ mà mặc.

Như Ý cười:

- Vậy thì còn gì bằng.

Tây Môn Khánh lại hỏi:

- Ta quên mất, người năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ, người họ gì, là con thứ mấy trong nhà, ta chỉ nhớ mang máng là chồng người họ Thái mà thôi.

Như Ý đáp:

- Chồng tôi họ Thái, tên Vương. Còn tôi họ Chương, là con thứ tư trong nhà, năm nay tôi ba mươi hai tuổi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy là ta hơn người một tuổi, từ nay ta gọi người là Chương Tứ Nhi nhé.

Như Ý cười không đáp. Tây Môn Khánh lại nói:

- Người cứ chịu khó hầu hạ ta cho chu đáo, nay mai Đại nương sanh ca nhi hay tiểu thư thì người lại là nữ mẫu. Rồi sau đó nếu người may mắn có mụn con với ta thì ta sẽ cất nhắc người lên hàng tiểu nương. Người nghĩ thế nào?

Như Ý đáp:

- Chồng tôi đã chết rồi. Nhà cha mẹ thì chẳng còn ai, tôi nguyện tận tâm tận lực hầu hạ gia gia, tới chết cũng không ra khỏi nhà này.

Tây Môn Khánh hài lòng bảo:

- Có vậy mới khỏi phụ lòng ta.

Lúc đó đã khoảng canh ba, hai người vui vầy ân ái. Mãi gần canh tư mới ngủ.

Sáng hôm sau Như Ý dậy sớm, mở cửa, dọn dẹp trong phòng, đun nước nóng để Tây Môn Khánh rửa mặt.

Tây Môn Khánh rửa mặt chải đầu xong thì lên đại sảnh, gọi Đại An và hai tên quân hầu tới, đem thiệp và bộ đỉnh quý tặng Tống Ngự sử, dặn là phải đưa tận tay Tống Ngự sử và đem thiệp hồi báo về.

Sau đó lại sai Kính Tế viết thiệp và soạn một xấp kim đoạn, một xấp đoạn màu, sai Cẩm Đông cưỡi ngựa đem tới Hà Khẩu biểu Thái Cữu. Cất đặt xong xuôi, Tây Môn Khánh vào hậu phòng ăn cháo lót lòng. Nguyệt nương hỏi:

- Chẳng lẽ tất cả chúng tôi đều tới nhà Ứng nhị gia hay sao? Cũng phải có người ở nhà chứ? Hay là để Đại Thư ở nhà coi nhà và bầu bạn với Đại Cữu mẫu.

Tây Môn Khánh đáp:

- Nàng tính vậy cũng phải, vả lại tôi đã hứa với Ứng nhị ca là để các nàng đi đông đủ rồi.

Nguyệt nương không nói gì. Quê Thư bước tới nói:

- Đại nương cho con về.

Nguyệt nương bảo:

- Việc gì phải vội, ở lại một hôm nữa đã.

Quê Thư nói:

- Chẳng giấu gì Đại nương, nhà con không có ai, con đi thế này, ở nhà mẫu thân con không được yên tâm. Để ra giềng con sẽ xin tới ở chơi lâu hơn.

Nói xong quay sang lạy chào Tây Môn Khánh. Nguyệt nương thưởng cho một lạng bạc, cho thêm ít bánh trái rồi cho về. Tây Môn Khánh áo mũ chỉnh tề bước ra đại sảnh.

Bỗng thấy Đại An vào báo:

- Kinh lão gia tới.

Tây Môn Khánh bước xuống thêm đón tiếp. Hai người bước lên đại sảnh phân ngôi chủ khách mà ngồi. Kinh Đô giám nói:

- Đại nhân thăng chức, tôi tới mừng trễ quá, thật là đắc tội.

Tây Môn Khánh nói:

- Đa tạ đại nhân có lòng ưu ái.

Gia nhân đem trà ra. Tây Môn Khánh mời khách dùng trà. Kinh Đô giám hỏi:

- Hình như đại nhân sửa soạn đi đâu thì phải.

Tây Môn Khánh đáp:

- Công tử thứ chín của Thái sư đương triều là Thái tri phủ có việc đi ngang đây, Tống Ngự sử và An Lang Trung mượn nhà tôi để đãi tiệc, bây giờ chẳng lẽ tôi không tới bái kiến, chỉ sợ là giờ này Thái tri phủ đã lên đường rồi.

Kinh Đô giám nói:

- Tôi cũng nghe là Tống Ngự sử thường đến uống rượu tại quý phủ, nên muốn nhờ đại nhân nói giúp cho vài lời. Vì sợ rằng cuối năm, Ngự sử có thể đàn hạch quan chức địa phương. Được đại nhân cất nhắc cho thì văn sinh đội ơn lắm, chẳng bao giờ dám quên.

Tây Môn Khánh đáp:

- Chỗ đại nhân với văn sinh là chỗ thân tình, lẽ nào văn sinh lại không giúp. Ngày kia Ngự sử lại tới đây dùng tiệc,

nhân vụ tiền Hầu Tuấn phủ thăng chức về kinh. Đại nhân cứ viết thiệp sẵn, văn sinh sẽ nhân dịp này mà nói.

Kinh Đô giám mừng lắm vội đứng dậy vái tạ:

- Đa tạ thịnh tình của đại nhân, tiểu đệ nguyện chẳng quên ơn. Tiểu đệ biết là thế nào đại nhân cũng thương mà giúp nên đã viết sẵn thiệp đem theo đây.

Nói xong lấy thiệp trong tay áo ra, hai tay đưa lên. Tây Môn Khánh cầm xem, thấy đó là tấm thiệp ghi lý lịch, viết như sau: "Sơn Đông Bình bị Đô giám Thanh Hà Vệ Chỉ huy Kiểm sự là Kinh Trung, ba mươi hai tuổi, người Đan Châu, trước là chức Chánh Thiên hộ, sau trúng khoa võ cử mới được thăng chức này, hiện chỉ huy binh mã Tế Châu".

Tây Môn Khánh gật đầu, sai Vương Kinh cất vào thư phòng. Kinh Đô giám lại đưa thiệp ghi lễ vật lên rồi nói:

- Có chút lễ mọn, xin đại nhân đừng cười mà nhận cho.

Tây Môn Khánh cầm thiệp lên coi thấy ghi hai trăm thạch gạo quý, bèn nói:

- Sao lại thế này? Chỗ thân giao mà đại nhân cho như thế này, tiểu đệ quả không dám nhận.

Kinh Đô giám nói:

- Đại nhân nhận đây là để chuyển đến Tống Ngự sử giùm tiểu đệ, nếu đại nhân không nhận thì tiểu đệ quả không dám nhờ vả nữa.

Kinh Đô giám nói mãi, Tây Môn Khánh mới chịu nhận lễ vật rồi nói:

- Tiểu đệ tạm nhận rồi ngày mai sẽ đưa tới Tống Ngự sử, sau đó sẽ sai gia nhân đem thiệp tới hồi báo đại nhân.

Kinh Đô giám uống xong chung trà thì đứng dậy vái tạ và cáo từ. Tây Môn Khánh tiễn khách xong cùng Cầm Đồng lên ngựa tới bái kiến Thái Tri phủ.

Tây Môn Khánh đi rồi, Ngọc Tiêu xuống phòng Kim Liên nói:

- Tối qua sao mãi chẳng thấy Ngũ nương trở lại nghe giảng kinh. Đại nương tôi cứ nói hoài, bảo là Ngũ nương vừa nghe nói ngoài đại sảnh tiệc văn là ba chân bốn cẳng chạy ra đón đường dẫn về phòng. Hôm qua là sinh nhật của Tam nương mà cũng

chẳng để gia gia đến với Tam nương nữa. Đại nương nói xong thì Tam nương bảo là chẳng hơi đâu tranh giành vì trong nhà này chỉ có Ngũ nương là chiếm được gia gia mà thôi.

Kim Liên bảo:

- Nếu vậy thì ta chịu tiếng oan rồi, mà người nào nói vậy là người đó không có mắt. Bộ người tưởng là đêm qua gia gia ở đây với ta sao?

Ngọc Tiêu ngạc nhiên:

- Ngoài này thì chỉ có phòng Ngũ nương và phòng Lục nương, Lục nương đã mất rồi, gia gia không nghỉ đêm ở đây thì ở đâu bây giờ?

Kim Liên đáp:

- Ai biết ma ăn cỗ, ai biết tổ chuồn chuồn, nhưng ma vẫn có nơi ăn cỗ và chuồn chuồn vẫn có tổ. Người này chết thì đã có người khác thay thế.

Ngọc Tiêu lại nói:

- Đại nương tôi còn giận Ngũ nương vì chuyện Ngũ nương xin gia gia cái áo cừu của Lục nương mà không thêm nói cho Đại nương biết lấy một tiếng. Đến khi gia gia trả chìa khóa lại, Đại nương trách gia gia là không nghĩ tình người chết, để lại có cái áo mà cũng đem cho người khác.

Kim Liên bảo:

- Trong nhà có người chồng làm chủ là được rồi, chẳng lẽ việc gì cũng phải thưa với khắp mọi người sao. Làm vợ mà muốn lấn quyền chồng sao được, vậy mà cũng còn nói này nói nọ.

Ngọc Tiêu dặn:

- Tôi nghe sao thì nói vậy, xin nương nương để bụng, đừng nói là tôi đã thưa lại với nương nương. Hôm nay Quế Thư cũng về nhà rồi. Đại nương tôi đang cho dọn dẹp nhà cửa, nương nương cũng nên bảo dọn dẹp phòng ốc cho sạch sẽ kẻo Đại nương nói.

Nói xong cáo lui vào hậu phòng. Kim Liên ngồi trước gương trang điểm, rồi sai Xuân Mai tới hỏi Ngọc Lâu là hôm nay mặc xiêm y gì. Ngọc Lâu bảo:

- Nhà mình đang có tang, không nên mặc xiêm y rực rỡ.

Đo đó năm người thò thiệp đồng ý là dùng nữ trang toàn bạc, và xiêm y màu thật nhạt. Riêng Nguyệt nương thì đội đầu Kim lương, mặc áo trăm hương, quần sa lục nhạt, coi sang trọng nhất, rõ ra là mệnh phụ phu nhân.

Lát sau, Nguyệt nương ngồi cỗ kiệu lớn, bốn tiểu thiếp bốn kiệu nhỏ, Kỳ Đông, Lai An và Vương Kinh đi theo, quân hầu xếp đường mà tới nhà Bá Tước ăn tiệc đầy tháng.

Ở nhà Như Ý còn một vò rượu Kim Hoa và ít rượu Bồ Đào, dọn trầu cùng Nghênh Xuân, Tú Xuân bày tiệc nhỏ, mời Phan Mai và Xuân Mai sang ăn uống, lại mời Úc Đại thư tới đàn hát.

Giữa tiệc, Xuân Mai nói:

- Thân Nhị Thư hát cũng hay lắm, mình nên mời xuống đàn hát cho vui.

Nghênh Xuân bèn bảo Tú Xuân vào trong mời Thân Nhị Thư.

Bỗng thấy Xuân Hồng đi ngang, Xuân Mai gọi vào hỏi:

- Đồ quý kia hôm nay không phải theo kiệu hay sao?

Xuân Hồng đáp:

- Gia gia để Vương Kinh đi, còn tôi được ở nhà trông nhà.

Xuân Mai hỏi:

- Đi đâu mà lân la tới đây?

Nói xong bảo Nghênh Xuân:

- Thư thư cho hẩn một chung rượu uống cho ấm bụng.

Đoạn quay sang bảo Xuân Hồng:

- Anh uống đi, rồi vào nhà trong mời giùm Thân Nhị thư tới đây cho chúng tôi. Tôi muốn mời Nhị Thư hát hầu lão bà đây ít khúc.

Nghênh Xuân đưa chung rượu cho Xuân Hồng, Xuân Hồng uống xong cảm ơn rồi bước ra.

Thân Nhị Thư đang cùng Đại cữu mẫu, Đại Thư, Ngọc Tiêu và ba vị sư bà ngồi uống trà nói chuyện. Xuân Hồng vén màn thò đầu vào gọi:

- Thân Nhị Thư à, đại cô nương mời Nhị Thư xuống hát mấy khúc.

Thân Nhị Thư chỉ vào Đại Thư mà bảo:

- Đại cô nương của người ngồi đây, còn đại cô nương nào nữa?

Xuân Hồng đáp:

- Thì cô nương Xuân Mai chứ còn ai.

Thân Nhị Thư nói:

- Cô nương Xuân Mai của người ăn uống thì đã có Úc Đại Thư đàn hát rồi, việc gì phải gọi đến ta nữa, ta còn phải ở đây đàn hát hầu Đại cữu mẫu đây.

Đại cữu mẫu bảo:

- Nhị Thư có đi thì cứ đi, lát nữa trở lại cũng được.

Thân Nhị Thư nghe vậy nhưng cứ ngồi yên. Xuân Hồng liền trở ra bảo Xuân Mai:

- Tôi đã gọi rồi, nhưng Thân Nhị Thư không chịu đi.

Xuân Mai bảo:

- Phiền anh trở lên nói rằng tôi gọi thì thế nào Nhị Thư cũng tới.

Xuân Hồng bĩu môi:

- Tôi nói là Đại cô nương ngoài này gọi. Nhị Thư ngồi yên mà hỏi là Đại cô nương nào, nhà này làm gì có Đại cô nương nào nữa, tôi mới nói là cô nương Xuân Mai, thì Nhị Thư bảo là cô nương Xuân Mai ăn uống thì đã có Úc Đại Thư đàn hát rồi, việc gì phải gọi ai nữa. Thân Nhị Thư còn phải hát hầu Đại cữu mẫu. Đại cữu mẫu nghe vậy mới bảo là cứ đi đi, lát nữa trở lại cũng được, nhưng Nhị Thư vẫn không chịu nhúc nhích.

Xuân Mai nghe xong tức đỏ mặt, hầm hầm đứng dậy định vào nhà trong, mọi người ngăn lại cũng không được.

Xuân Mai vào thẳng nhà trong chỉ vào mặt Thân Nhị Thư mà mắng:

- Ta nhờ người gọi sao người không chịu tới, lại viện lẽ này lẽ nọ? Người có phải là bà quan bà tướng gia đâu mà ta không gọi người được? Nhờ có chúng ta mà người mới được đổi dải tử tế ở cái nhà này. Người là loài dâm phụ, hầu hạ trăm nhà vạn nhà, người tới đây mới được ít lâu mà đã lên mặt với chúng ta. Coi chừng ta đến tận nhà người mắng vào mặt mẹ người cho mà coi, rồi nói với gia gia cấm cửa, không cho người bén mảng tới đây nữa. Tài nghệ người được bao nhiêu mà làm phách, chẳng qua là học được vài ba khúc hát quê mùa chứ gì. Ca nữ tài ba ở

nhà này không thiếu, mà những người lui tới nhà này là ai cũng ca nữ tài ba nhất, người đã tới đâu, ai cần người mà làm bộ người tướng người dựa hơi con dâm phụ vợ Hàn Đạo Quốc phu không? Người có dựa hơi nó ta cũng chẳng sợ đâu.

Ngô Đại cữu mẫu bảo:

- Xuân Mai đừng có làm ồn như vậy.

Xuân Mai đâu chịu thôi ngay, còn chửi mắng tàn tệ một hồi nữa. Thân Nhị Thư giận lắm, nhưng chỉ nói:

- Thư thư sao lại ăn nói hàm hồ thô lỗ như vậy, hồi này tôi nghe Xuân Hồng có điều gì là quá đáng đâu. Vậy mà thư thư làm ồn rĩ lên, thật chẳng ra làm sao cả. Tôi nói thật, nơi này không cần tôi thì có nơi khác, tôi có lo sợ gì.

Xuân Mai nghe vậy lại càng tức giận, mắng rằng:

- Con dâm phụ cứng đầu kia, mày đức hạnh nổi gì mà dám chê người khác hàm hồ thô lỗ. Mày có thể tới hát ở các nhà khác để xin cơm xin áo thì cứ đi ngay bây giờ đi, từ rày đừng vác mặt lại đây nữa.

Thân Nhị Thư bảo:

- Ta cũng không thèm tới đây nữa đâu.

Xuân Mai đáp:

- Dẫn xác tới đây thì ta cho người ra tống cổ đi.

Ngô Đại cữu mẫu mắng Xuân Mai:

- Con này hôm nay lạ nhỉ, tự nhiên dùng dùng tới gây chuyện, mày có ra ngoài đó đi không.

Xuân Mai không chịu đi, cứ đứng ở cửa. Thân Nhị Thư khóc lóc lay chào Ngô Đại cữu mẫu, rồi nhờ Đại cữu mẫu sai Họa Đồng đưa mình về nhà Đạo Quốc chứ không đợi kiệu tới đón nữa.

Xuân Mai thấy vậy, mắng theo vài câu rồi mới trở ra.

Ngô Đại Cữu mẫu bảo Ngọc Tiêu và Đại Thư:

- Chắc con đó uống rượu say, chứ không tự nhiên sao lại phát điên phát khùng như vậy, có ta ngồi đây mà nó chẳng nề nang gì hết, thật không coi được chút nào hết.

Nói xong giữ Thân Nhị Thư lại, không cho về.

Đại Thư nói:

Thư chung nó đang uống rượu chứ còn gì nữa.

Xuân Mai hăm hăm trở lại bàn tiệc, nói với mọi người:

- Tôi vừa mới cho con dâu phụ một trận mắng nên thân, đáng lẽ tôi phải cho nó ăn mấy bạt tai mới đúng, nó chưa biết tôi là ai mà.

Nghênh Xuân bảo:

- Thư thư cũng nên giữ ý tứ một chút, còn có Úc Đại Thư ở đây nữa.

Xuân Mai nói:

- Con dâu phụ đó làm sao so với Úc Đại Thư đây được. Úc Đại Thư là chỗ quen thuộc của nhà này từ mấy năm nay rồi, Đại Thư tính tình dễ chịu, chẳng bao giờ làm mất lòng ai, mời hát là Đại Thư hát ngay. Sở dĩ con đó không chịu tới đây hát là vì nó ghen tức với Đại Thư đây mà thôi. Nó thì hát hỏng ra cái gì mà ghen tức với người ta.

Úc Đại Thư tiếp lời:

- Cũng có thể như vậy lắm, vì tối qua, Đại nương bảo tôi hát, tôi vừa mới cầm cây đàn tỳ bà lên chưa kịp hát thì Thân Nhị Thư đã giằng lấy cây đàn trong tay tôi mà hát. Nói cho đúng thì Thân Nhị Thư mới tới chưa biết đường đi nước bước ra sao, nên có biết Xuân Mai thư thư đây là ai đâu.

Xuân Mai nói:

- Hồi này tôi cũng có mắng cho con khốn này là mày tưởng dựa hơi con dâu phụ vợ Hàn Đạo Quốc hay sao, mày có dựa hơi nó tao cũng chẳng sợ.

Phan bà bảo:

- Thôi thư thư ơi, chuyện qua rồi, giận làm gì cho mất vui.

Như Ý cũng nói:

- Thôi để tôi rót mời thư thư một chung rượu thư thư uống cho bớt giận.

Xuân Mai bảo:

- Nói thì nói vậy chứ tôi hoài hơi mà giận con khốn đó.

Đoạn cười bảo Úc Đại Thư:

- Như Ý thư thư có lòng tốt mời rượu tôi, Úc Đại Thư xem khúc hát nào hay thì hát cho Như Ý thư thư nghe.

Úc Đại Thư cầm cây tỳ bà lên bảo:

- Thôi thì để tôi hát khúc "Oanh Oanh nào ngọ phòng" hầu mọi người cho nó hợp tình hợp cảnh.

Mọi người cùng cười. Như Ý bảo:

- Thư thư hát cho hay để tôi rót rượu.

Nghênh Xuân đem bình rượu tới bảo Xuân Mai:

- Thôi, thư thư đừng giận nữa, uống một chung với lão lão đây và chúng tôi cho vui.

Xuân Mai nói:

- Đồ khỉ, người ta đã hết giận rồi mà cứ nói là người ta giận.

Đoạn quay sang bảo Úc Đại Thư:

- Đại thư hát khúc "Giang thủy" hay hơn.

Úc Đại Thư đàn hát, Nghênh Xuân rót rượu mời mọi người.

Trong khi đó, Tây Môn Khánh từ Hà Khẩu về, vừa tới cổng, Bình An đã chạy ra thưa:

- Hôm nay có Hà lão gia ở nhà môn sai người lại thỉnh gia ngày mai ra nhà môn thăm vấn mấy vụ cướp. Rồi Hồ lão gia ở trên phủ cho đem biếu một trăm cuốn lịch năm mới. Kinh lão gia cũng đem biếu dê lợn và rượu, lại có cả bốn gói bạc nữa, cậu Kính Tế đã đưa cho Đại nương rồi. Đã thưởng cho gia nhân của Hồ lão gia và gửi hồi thiệp, còn gia nhân của Kinh lão gia thì nói là tối nay sẽ tới. Rồi Kiều thân gia lại sai đem thiệp đến thỉnh lão gia ngày mai tới dự tiệc. Hồi này tôi cũng đem hồi thiệp tới viện Giám sát. Tống Ngự sử nói là ngày mai sẽ tới.

Tây Môn Khánh nghe xong gật đầu vào nhà. Xuân Hồng vội tới báo cho Xuân Mai biết:

- Nay, gia gia vừa về đó, còn ở đây mà ăn uống đàn hát.

Xuân Mai bảo:

- Đồ chết dịch, gia gia về thì về chứ sao, Ngũ nương không ở nhà thì gia gia tới đây làm gì.

Mọi người cùng cười, tiếp tục ăn uống.

Tây Môn Khánh vào thượng phòng, Đại cữu mẫu và ba vị sư bà nghe nói Tây Môn Khánh về, đã lánh sang phòng khác. Ngọc Tiêu giúp chủ thay mũ áo rồi dọn bàn bưng cơm.

Tây Môn Khánh cho gọi Lai Hưng đến bảo:

"Hôm nay ba mươi là tiệc của Tống Ngự sử, đái Hầu Tuần phủ, ngày mong một là tiệc đái hai Thái giám Lưu Tiết và Chu lão gia ở Soái phủ, người nhớ chuẩn bị cho tề chỉnh."

Lai Hưng vâng lời lui ra. Ngọc Tiêu đứng bên hỏi:

- Gia gia dùng rượu gì để tôi lấy.

Tây Môn Khánh bảo:

- Lấy thủ rượu do Kinh lão gia vừa đem tới để ta thưởng thức xem sao.

Vừa nói xong thì Lai An vào thưa:

- Gia gia cho chúng tôi đi đón các nương nương.

Tây Môn Khánh gật đầu. Lai An lui ra. Ngọc Tiêu đem rượu ra rót cho chủ. Tây Môn Khánh uống xong khen vị ngon và thanh, bảo Ngọc Tiêu rót thêm để vừa uống vừa ăn cơm.

Lúc đó trời cũng xẩm xẩm tối, Lai An và mấy tên quân hầu đón các bà chủ. Nguyệt nương và các tiểu nương về tới nhà, kéo nhau vào thượng phòng lạy chào Tây Môn Khánh rồi qua phòng bên chào Đại cữu mẫu và ba vị sư bà. Nguyệt nương ngồi lại nói với chồng:

- Gớm, hôm nay chúng tôi tới, Ứng nhị tẩu mừng lắm. Trong tiệc lại có cả Mã nương nương ở nhà kế bên, có Ứng đại tẩu và Đỗ nhị nương, tất cả cũng khoảng chục người. Thăng bé mặt mũi cũng xinh lắm. Xuân Hoa thì tuy vẫn đẹp nhưng gầy hơn trước. Có điều là bữa tiệc không được tề chỉnh lắm vì nhà neo người, không thể tổ chức chu đáo. Tuy nhiên cũng có hai ca nữ được gọi tới đàn hát. Lúc chúng tôi cáo từ, Ứng nhị gia còn tới lạy tạ nữa, lại nhờ chúng tôi chuyển lời cảm tạ gia gia về lễ vật hậu hĩnh đem cho.

Tây Môn Khánh bảo:

- Xuân Hoa nó cũng ra chào mọi người hay sao?

Nguyệt nương đáp:

- Thì con là con người ta, khách khứa đến ăn mừng đây tháng đứa nhỏ thì người ta phải ra chào chứ sao?

Tây Môn Khánh nói:

- Con đó thì đẹp đẽ gì mà ra cho mọi người nhìn.

Nguyệt nương bảo:

- Chẳng nói thế mà cũng nghe được, chỉ có tiểu thiếp của chàng đẹp thì mới ra chào hỏi khách khứa thôi hay sao?

Vương Kinh đứng bên nói xem vào:

- Lúc các nương nương mới tới thì Ứng nhị gia chưa ra chào hỏi, mà cứ núp trong cửa sổ nhìn ra. Tôi bắt gặp vậy liền bảo: "Nhị gia thật bất lịch sự quá, nhị gia nhìn gì vậy?". Thế là Ứng nhị gia định đánh tôi.

Tây Môn Khánh cười:

- Lão họ Ứng thật xấu quá, để ngày mai hấn tới đây, ta nói cho một mẻ mới được.

Vương Kinh cũng cười:

- Phải vậy chứ.

Nguyệt nương nạt:

- Thăng quý chỉ nói láo, nhị gia nhìn trộm chúng ta hồi nào đâu mà màm dặt điều bịa chuyện như vậy? Chúng tôi tới thì nhị gia chẳng ra lạy chào đằng hoàng là gì.

Vương Kinh vội lui ngay, Nguyệt nương cũng sang phòng bên chào Đại cữu mẫu và ba vị sư bà. Đại Thư, Ngọc Tiêu và các gia nhân a hoàn cũng tới lạy chào Nguyệt nương.

Sau đó Đại cữu mẫu nói hết cho Nguyệt nương nghe vụ Xuân Mai nhục mạ Thân Nhị Thư. Nguyệt nương nghe xong hỏi:

- Thân Nhị Thư đâu sao không thấy?

Ngọc Tiêu thưa:

- Thân Nhị Thư xin phép về rồi.

Nguyệt nương bảo:

- Hèn gì nó không đợi ta về, đáng lẽ nó phải nói rõ cho ta hay chứ.

Đại cữu mẫu nói:

- Thì người ta buồn giận nên mới về chứ.

Nguyệt nương giận dữ bảo:

- Người ta không hát thì thôi, sao con khốn Xuân Mai lại dám mắng chửi người ta, con khốn này quả là lộng quá rồi, không còn biết kiêng sợ gì ai nữa. Chẳng qua chủ không ra chủ nên đây tớ mới không ra đây tớ. Thế này thì còn nghĩa lý gì nữa.

Ngọc Tiêu đứng bên nói:

- Vợ muội phải dạy nó, để cho nó không biết nể nang không sợ gì như thế hay sao.

Kim Liên cười:

- Cũng chưa biết chuyện thế nào, nhưng không có lửa làm sao có khói, Thân Nhị Thư là ca nữ, đi hát tại trăm nhà vạn nhà, tới nhà người ta thì phải hát chứ. Nếu gọi mà hát ngay thì làm gì có chuyện. Cũng tại Thân Nhị Thư nó cậy thế của ai đó nên mới dám làm bộ như vậy, Xuân Mai có mắng cho cũng phải.

Nguyệt nương nổi giận:

- Ăn nói hay nhỉ, rồi đây để cho con khốn đó nó muốn chửi mắng thì chửi mắng hay sao? Đã không biết rầy la nó lại còn nổi giáo cho nó nữa.

Kim Liên thấy Nguyệt nương giận vợ nói:

- Nếu vậy thì để đánh cho nó một trận.

Nguyệt nương giận đỏ mặt nói:

- Không dạy nó thì để gọi tất cả họ hàng thân thích nhà này đến cho nó chửi mắng.

Nói xong hăm hăm đứng dậy trở lại thượng phòng. Tây Môn Khánh thấy sắc mặt vợ có vẻ giận dữ thì hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nguyệt nương đáp:

- Có chuyện gì nữa, chuyện a hoàn cứng của chàng tự nhiên chửi mắng Thân Nhị Thư âm ỹ cả lên.

Tây Môn Khánh cười:

- Chắc là bảo hát mà không chịu hát chứ gì. Không sao, để ngày mai sai gia nhân đem hai lạng bạc thưởng cho Thân Nhị Thư vậy.

Ngọc Tiêu đứng bên nói:

- Cái quả đựng lễ vật do Thân Nhị Thư mang đến hãy còn để đây, chưa đem về.

Tây Môn Khánh chỉ cười. Nguyệt nương thấy vậy bảo:

- Tôi tớ trong nhà hỗn láo, không biết răn dạy mà còn cười, không biết cười cái gì mới được chứ.

Tây Môn Khánh chỉ im lặng ăn cơm uống rượu.

Tại phòng bên, dám tiểu thiếp thấy Nguyệt nương giận, đều về phòng.

Nguyệt nương vào phòng riêng thay quần áo, cởi nữ trang rồi hỏi Ngọc Tiêu:

- Bốn gói bạc để trên rương kia là ở đâu đem tới vậy?

Tây Môn Khánh ở ngoài nghe hỏi liền đáp:

- Cửa Kinh Đô giám đem tới, nhờ tôi nói với Tống Ngự sử về vụ thăng thưởng đó.

Ngọc Tiêu nói thêm:

- Hồi chiều cậu Kính Tế đem vào, nhưng Đại nương vắng nhà, vừa rồi tôi cũng quên không thưa lại với Đại nương.

Nguyệt nương bảo:

- Cửa người ta đem gửi thì phải cất vào tủ cho cẩn thận chứ?

Ngọc Tiêu vội mở tủ cất bạc.

Trong khi đó, tại phòng bên, mọi người đi hết, chỉ riêng Kim Liên ngồi lại, chờ gặp Tây Môn Khánh để đưa về phòng mình, vì hôm nay là ngày Nhâm Tý, Kim Liên muốn uống thuốc để con của Tiết sư bang. Nhưng chờ mãi chẳng thấy Tây Môn Khánh sang, Kim Liên sốt ruột, bước sang thượng phòng, vén màn thò đầu vào bảo:

- Chàng chưa xuống phòng tôi hay sao? Tôi chờ mãi lâu quá, thôi để tôi về phòng trước nhé.

Tây Môn Khánh bảo:

- Được rồi, nàng cứ xuống trước đi, ta ăn xong sẽ xuống sau.

Kim Liên yên lòng bước ra. Trong này, Nguyệt nương bảo chồng:

- Tôi không cho chàng đi đâu, tôi còn chuyện cần nói với chàng. Chàng thấy không, con dâm phụ đó không hiểu nó gấp rút nổi gì mà dám vào phòng tôi gọi chàng xuống ngủ với nó, thật vô liêm sỉ quá. Bộ chỉ có mình nó là vợ chàng hay sao, hay nó là chính thất ở cái nhà này? Tôi thấy từ ngày chàng ở Đông Kinh về tới giờ, đêm nào cũng xuống với nó, bỏ bê tất cả phòng khác, chàng làm vậy, chúng tôi không buồn sao được. Hôm sinh nhật Tam nương mà nó cũng đón đường dẫn chàng về phòng nó.

... Tam nương nữa. Hôm nay thì Tam nương lại càng khó chịu, cả một ngày nay ở bên nhà Ưng quốc, Tam nương không ăn uống được chút gì cả. Lúc sắp về, Ưng quốc mới mời một chung rượu, mà Tam nương uống vào lại nôn ra. Bây giờ chàng không vào thăm Tam nương một chút hay sao, hay là ăn uống cho mau rồi xuống với con dâm phụ vô liêm sỉ đó?

Tây Môn Khánh nghe xong hỏi:

- Thật vậy sao?

Đoạn quay bảo a hoàn:

- Thôi, dọn dẹp đi, ta không ăn nữa đâu.

Nói xong đứng dậy, tới phòng Ngọc Lâu. Tới nơi thấy Ngọc Lâu đã thay quần áo, cởi bỏ nữ trang đang nằm trên giường nôn ọe. Ngọc Lâu cứ nôn ọe liên hồi, Tây Môn Khánh hoảng quá, hỏi:

- Nàng ơi, nàng thấy trong người thế nào, nói với tôi đi rồi sáng sớm mai tôi cho mời lang y tới chẩn mạch cho.

Ngọc Lâu cứ nôn ọe khan, không nói được gì, hai tay ôm bụng đau đớn.

Tây Môn Khánh ngồi xuống giường, nâng Ngọc Lâu dậy hỏi:

- Nàng thấy trong bụng thế nào?

Ngọc Lâu bảo:

- Chẳng thế nào hết. Tôi có chết chàng cũng không cần biết mà, chàng còn hỏi tôi làm gì.

Tây Môn Khánh ôn tồn:

- Nào tôi có biết, vừa rồi Đại nương nói tôi mới hay, Đại nương nói xong là tôi bỏ ăn vào đây với nàng liền.

Ngọc Lâu giận dữ:

- Chúng tôi đâu phải vợ chàng, chàng đến làm gì, sao chàng không đến với người vợ yêu quý của chàng đi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Lạ quá, tôi nói chuyện đàng hoàng còn nàng cứ nói những gì đầu đầu.

Đoạn quay bảo:

- Lan Hương! Rót trà cho nương nương người súc miệng.

Lan Hương đáp:

- Tôi có rót trà sẵn đây.

Nói xong bưng chung trà tới. Tây Môn Khánh tự tay cầm chung trà đưa lên miệng Ngọc Lâu. Ngọc Lâu giằng lấy chung trà mà bảo:

- Để tôi cầm uống được rồi, khỏi phải làm nhọc công gia gia, mà lại mang tiếng là tranh giành chồng với người ta. Đại nương nói thế mà đúng. Tranh giành làm gì cho thêm phiền. Cả tháng nay gia gia không bước vào phòng tôi cũng chẳng sao.

Tây Môn Khánh nói:

- Nàng không thấy hay sao, từ ngày ở Đông Kinh về, tôi bận tối mắt, hết chuyện này tới chuyện kia, có lúc nào rảnh đâu.

Ngọc Lâu nói:

- Phải mà, chàng còn thì giờ nào rảnh rang mà nghĩ tới chúng tôi nữa, ngày nào cũng ở với người ta thì còn thì giờ nào rảnh.

Tây Môn Khánh không nói gì, để Ngọc Lâu ngồi dựa vào thành giường. Ngọc Lâu bảo:

- Hôm nay đến cả một hộp rượu tôi cũng không uống được, ai ăn uống gì chứ còn tôi có cái gì trong bụng đâu.

Tây Môn Khánh nói:

- Nếu nàng chưa ăn gì thì để bảo chúng nó đem cơm lên tôi với nàng cùng ăn. Nàng không uống rượu được thì tôi cũng không uống.

Ngọc Lâu bảo:

- Tôi mệt mà đau bụng lắm, không ăn uống gì được đâu, chàng có muốn ăn thì đi đâu mà ăn đi.

Tây Môn Khánh cũng vẫn nhỏ nhẹ:

- Nếu nàng không ăn thì tôi cũng không ăn đâu. Thôi, bây giờ mình đi ngủ, rồi sáng mai tôi cho mời Nhiệm Y quan tới sớm, thăm bệnh cho nàng.

Ngọc Lâu bảo:

- Thôi, không việc gì phải mời y quan y cung cho lười thôi ra, cứ cho gọi Lưu lão bà tới, tôi uống một hai viên thuốc của lão là khỏi.